॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥तृतीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां द्वितीयकाण्डे तृतीयः प्रश्नः॥

आदित्येभ्यो भुवंद्वज्रश्चरं निर्वपेद्भृतिकाम आदित्या वा एतम्भूत्यै प्रति नुदन्ते योऽलम्भूत्यै सन्भूतिं न प्राप्नोत्यांदित्यानेव भुवंद्वतः स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति त एवेनम्भूतिं गमयन्ति भवंत्येवादित्येभ्यो धारयंद्वज्ञश्चरं निर्वपेदपंरुद्धो वाऽपरुध्यमानो वाऽऽदित्या वा अपरोद्धारं आदित्या अंवगमयितारं आदित्यानेव धारयंद्वतः॥१॥

स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति त एवैनं विशि दाँध्रत्यनपरुध्यो भंवत्यदितेऽनुं मन्यस्वेत्यंपरुध्यमानोऽस्य पदमा दंदीतेयं वा अदितिरियमेवास्में राज्यमनुं मन्यते सत्याशीरित्यांह सत्यामेवाशिषं कुरुत इह मन् इत्यांह प्रजा एवास्मे समनसः करोत्युप् प्रेतं मरुतः॥२॥

सुदान्व एना विश्पतिनाभ्यंमु राजानितयांह मारुती वै विद्योष्ठो विश्पतिंर्विशैवन रे राष्ट्रेण समर्धयित यः प्रस्तौद्भाम्यवादी स्यात्तस्यं गृहाद्वीहीना हंरेच्छुक्का १ श्रं कृष्णा १ श्रु वि चिनुयाद्ये शुक्राः स्युस्तमां दित्यं चुरुं निर्वपेदादित्या वै देवतंया विड्विशंमेवावं गच्छति॥३॥

अवंगतास्य विडनंवगत र राष्ट्रमित्यां हुर्ये कृष्णाः स्युस्तं वांरुणं चरुं निर्वपेद्वारुणं वै राष्ट्रमुभे एव विशं च राष्ट्रं चावं गच्छति यदि नावगच्छेदिममहमांदित्येभ्यों भागं निर्वपाम्यामुष्मांदमुष्यै विशोऽवंगन्तोरिति निर्वपेदादित्या एवैनंम्भागधेयंम्प्रेप्सन्तो विशमवं॥३॥

गुमुयन्ति यदि नावुगच्छेदाश्वंत्थान्मयूखांन्थ्सप्त मंध्यमेषायामुपं हन्यादिदमहमांदित्यान्बंध्राम्यामुष्मांदमुष्यै विशोऽवंगन्तोरित्यांदित्या एवैनंम्बद्धवीरा विश्वमवं गमयन्ति यदि नावगच्छेदेतमेवादित्यं चरुं निर्वपेदिध्मेऽपिं मयूखान्थ्सं नंह्येदनपरुध्यमेवावं गच्छत्यार्श्वत्था भवन्ति मरुतां वा एतदोजो यदंश्वत्थ ओजंसैव विशमवं गच्छति सप्त भंवन्ति सप्तर्गणा वै मरुतों गणश एव विशमवं गच्छति॥५॥

धारयंद्वतो मरुतो गच्छति विश्मवैतद्ष्यादंश च॥१॥॥———[१]

देवा वै मृत्योरंबिभयुस्ते प्रजापंतिमुपांधावन्तेभ्यं

एताम्प्रांजापुत्या श्वतकृष्णलां निरंवपुत्तयैवैष्वमृतंमदधाद्यो मृत्योर्बिभीयात्तरमां एताम्प्रांजापृत्याः शृतकृष्णलां निर्वपेत्प्रजापंतिमेव स्वेनं भागधेयेनोपं धावति स एवास्मिन्नायुंर्दधाति सर्वमायुंरेति शतकृष्णला भवति श्तायुः पुरुषः श्तोन्द्रिय आयुंष्येवेन्द्रिये॥६॥ प्रति तिष्ठति घृते भंवत्यायुर्वे घृतम्मृत् हरंण्यमायुंश्चेवास्मा अमृतंं च समीचीं दधाति चत्वारिंचत्वारि कृष्णलान्यवं द्यति चतुरवत्तस्यास्यां एकधा ब्रह्मण उपं हरत्येकधैव यजमान आयुर्दधात्यसावांदित्यो न व्यरोचत तस्मैं देवाः रुचंमदधुर्यो ब्रंह्मवर्च्सकांमः स्यात्तस्मां एतः सौर्यं

प्रायंश्चित्तिमैच्छुन्तस्मां एतः सौर्यं चरुं निरंवपन्तेनैवास्मिन्नं॥७ रुचंमदधुर्यो ब्रंह्मवर्च्सकांमः स्यात्तस्मां एतः सौर्यं चरुं निर्वपदमुमेवादित्यः स्वेनं भागधेयेनोपं धावित स एवास्मिन्ब्रह्मवर्च्सं दंधाित ब्रह्मवर्चस्येव भंवत्युभ्यतों रुक्तौ भंवत उभयतं एवास्मिन्त्रुचं दधाित प्रयाजेप्रयाजे कृष्णलं जुहोित दिग्भ्य एवास्मै ब्रह्मवर्च्समवं रुन्द्ध आग्रेयमृष्टाकपालुं निर्वपेथ्सािवृत्रं द्वादंशकपालुम्भूम्यै॥८॥ चरुं यः कामयेत् हिरंण्यं विन्देय हिरंण्यम्मोपं

नमेदिति यदाँग्नेयो भवंत्याग्नेयं वै हिरंण्यं यस्यैव हिरंण्यं तेनैवैनंद्विन्दते सावित्रो भंवति सवितृप्रंसूत एवैनंद्विन्दते भूम्यै चरुर्भवत्यस्यामेवैनंद्विन्दत् उपैन् हिरंण्यं नमति वि वा एष इंन्द्रियेणं वीर्येणर्ध्यते यो हिरंण्यं विन्दतं एताम्॥९॥

पुव निर्वपेद्धिरंण्यं वित्त्वा नेन्द्रियेणं वीर्येण् व्यृध्यत पुतामेव निर्वपेद्यस्य हिरंण्यं नश्येद्यदांग्रेयो भवंत्याग्रेयं वै हिरंण्यं यस्यैव हिरंण्यं तेनैवैनंद्विन्दित सावित्रो भवित सवितृप्रंसूत पुवैनंद्विन्दित भूम्ये चरुर्भवत्यस्यां वा पुतन्नंश्यित यन्नश्यंत्यस्यामेवैनंद्विन्दितीन्द्रंः॥१०॥

त्वष्टुः सोमंमभीषहांपिब्थ्स विष्वुद्यांच्छ्र्थ्स इंन्द्रियेणं सोमपीथेन व्यार्ध्यत् स यदूर्ध्वमुदवंमीत्ते श्यामाकां अभवन्थ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तस्मां एतः सोमेन्द्रः श्यामाकं च्रं निरंवपृत्तेनैवास्मिन्निन्द्रियः सोमपीथमंदधाद्वि वा एष इंन्द्रियेणं सोमपीथेनंध्यंते यः सोमं विमिति यः सोमवामी स्यात्तस्मै॥११॥

पुत सोमेन्द्र श्यामाकं चुरुं निर्वपेथ्सोमं चैवेन्द्रं च स्वेन भागधेयेनोपं धावति तावेवास्मिन्निन्द्रिय सोमपीथं धंत्तो नेन्द्रियेणं सोमपीथेन व्यृध्यते यथ्सौम्यो भवंति सोमपीथमेवावं रुन्द्धे यदैन्द्रो भवंतीन्द्रियं वै सोमपीथ इंन्द्रियमेव सोमपीथमवं रुन्द्धे श्यामाको भंवत्येष वाव स सोमः॥१२॥

साक्षादेव सोमपीथमवं रुन्द्धेऽग्नये दात्रे पुंरोडाशंम्ष्टाकंपालं निर्वपेदिन्द्रांय प्रदात्रे पुंरोडाश्मेकांदशकपालम् पृश्कांमो-ऽग्निरेवास्मे पृश्नमंजनयंति वृद्धानिन्द्रः प्र यंच्छति दिध मधुं घृतमापो धाना भवन्त्येतद्वे पंशूना रूप रूपणेव पृशूनवं रुन्द्वे पश्चगृहीतम्भवित् पाङ्गा हि पृशवो बहुरूपम्भविति बहुरूपा हि पशवंः॥१३॥

समृद्धै प्राजापृत्यम्भविति प्राजापृत्या वै पृशवंः प्रजापंतिरेवास्मैं पृश्न्प्र जंनयत्यात्मा वै पृश्वंषस्य मधु यन्मध्वग्नौ जुहोत्यात्मानंमेव तद्यजंमानोऽग्नौ प्र दंधाति पृङ्गौं याज्यानुवाक्ये भवतः पाङ्कः पृश्वंषः पाङ्काः पृशवं आत्मानंमेव मृत्योर्निष्क्रीयं पृश्न्ववं रुन्द्धे॥१४॥

इन्द्रियेंऽस्मिन्भूम्यां एतामिन्द्रः स्यात्तस्मै सोमों बहुरूपा हि पुशव्

देवा वै स्त्रमांस्तर्छिंपरिमितं यशंस्कामास्तेषा् सोम् र राजानं यशं आर्च्छ्त्स गिरिमुदैत्तम्ग्निरनूदैत्तावृग्नीषोमौ सम्भवतान्ताविन्द्रों यज्ञविभ्रष्टोऽनु परैत्तावंब्रवीद्याजयंतम्मेति तस्मां एतामिष्टिं निरंवपतामाग्नेयम्ष्टाकंपालमैन्द्रमेकांदशकपाल सौम्यं चरुन्तयैवास्मिन्तेर्जः॥१५॥

ड्रान्द्रियम्ब्रह्मवर्च्समंधत्तां यो यज्ञविश्रष्टः स्यात्तस्मां पृतामिष्टिं निर्वपदाश्चेयमृष्टाकंपालमैन्द्रमेकांदशकपाल स् सौम्यं चुरुं यदाँग्नेयो भवंति तेजं पृवास्मिन्तेनं दधाति यदैन्द्रो भवंतीन्द्रियमेवास्मिन्तेनं दधाति यथ्सौम्यो ब्रह्मवर्च्सं तेनाँग्नेयस्यं च सौम्यस्यं चैन्द्रे समाश्लेषयेत्तेजंश्चैवास्मिन्ब्रह्मवर्च्सं चं समीचीँ॥१६॥

द्धात्युग्नीषोमीयमेकांदशकपालं निर्वपेद्यं कामो नोपनमेदाग्नेयो वै ब्राँह्मणः स सोमंम्पिबित स्वामेव देवता्ड् स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित सैवैनं कामेन समर्धयत्युपैनं कामों नमत्यग्नीषोमीयम्ष्टाकंपालं निर्वपेद्वह्मवर्चसकांमो ऽग्नीषोमांवेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित तावेवास्मिन्ब्रह्मवर्च्सं धंत्तो ब्रह्मवर्च्स्येव॥१७॥ भ्वति यद्ष्टाकंपाल्स्तेनांग्नेयो यच्छ्यांमाकस्तेनं सौम्यः समृंद्धौ सोमांय वाजिनें श्यामाकं च्रुं निर्वपृद्धः क्रैव्यांद्विभीयाद्रेतो हि वा एतस्माद्वाजिनमपुक्रामृत्यथैष क्रैब्यांद्विभाय सोमंमेव वाजिन् स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मिन्नेतो वाजिनं दधाति न क्रीबो भवति ब्राह्मणस्पत्यमेकांदशकपालं निर्वपद्वामंकामः॥१८॥

ब्रह्मण्स्पतिमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मैं सजातान्त्र येच्छति ग्राम्येव भवति गणवंती याज्यानुवाक्यें भवतः सजातेरेवैनं गणवंन्तं करोत्येतामेव निर्वपेद्यः कामयेत् ब्रह्मन्विशं वि नांशयेयमितिं मारुती यांज्यानुवाक्यें कुर्याद्वह्मंन्नेव विशं वि नांशयति॥१९॥

तेर्जः सुमीर्चौ ब्रह्मवर्चस्येव ग्रामंकामृस्त्रिचंत्वारि १शच॥३॥॥————[३]

अर्यमणे चरुं निर्वपेथ्सुवर्गकांमो उसौ वा आंदित्यों ऽर्यमा-ऽर्यमणेमेव स्वेनं भागधेयेनोपं धावति स एवैन स् सुवर्गं लोकं गंमयत्यर्यम्णे चरुं निर्वपेद्यः कामयेत् दानंकामा मे प्रजाः स्युरित्यसौ वा आंदित्यों ऽर्यमा यः खलु वै ददांति सौंऽर्यमाऽर्यमणंमेव स्वेनं भागधेयेनोपं धावति स एव॥२०॥ अस्मै दानंकामाः प्रजाः कंरोति दानंकामा अस्मै प्रजा भंवन्त्यर्यम्णे चुरुं निर्वपेद्यः कामयेत स्वस्ति जनतांमियामित्यसौ वा आंदित्यौंऽर्यमाऽर्यमणंमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवेनं तद्गंमयति यत्र जिगंमिषतीन्द्रो वै देवानांमानुजावर आंसी्थ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तस्मां एतमैन्द्रमांनुषूकमेकांदशकपालं निः॥२१॥

अवपत्तेनैवेन्मग्रं देवतांनाम्पर्यणयहुप्रवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्यं अकरोहुध्रादेवेन्मग्रम्पर्यणयद्यो राजन्यं आनुजावरः स्यात्तस्मां एतमैन्द्रमांनुषूकमेकांदशकपालं निर्वपेदिन्द्रंमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवेन्मग्र^५ समानानाम्परि णयति बुध्रवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्ये भवतो बुध्रादेवेन्मग्रम्॥२२॥

परि णयत्यानुषूको भंवत्येषा ह्येतस्यं देवता य आनुजावरः समृद्धे यो ब्राह्मण आनुजावरः स्यात्तस्मां पृतम्बारहस्पत्यमानुषूकं चुरुं निर्वपेद्वहृस्पतिमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स पृवेनमग्रं समानानाम्परि णयति बुध्नवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्यं भवतो बुधादेवेनमग्रम्परि णयत्यानुषूको भंवत्येषा ह्यंतस्यं देवता य आंनुजाव्रः समृद्धौ॥२३॥

पृव निर्म्नमेतस्यं च्त्वारि चा४॥॥———[४]
प्रजापंतेस्त्रयंस्त्रि शहुहितरं आस्नन्ताः सोमांय राज्ञंऽददात्तासार्थं रोहिणीमुपैत्ता ईर्ष्यंन्तीः पुनंरगच्छन्ता अन्वैत्ताः

ऽददात्तासारं रोहिणीमुपैत्ता ईर्ष्यन्तीः पुनरगच्छुन्ता अन्वैत्ताः पुनरयाचत् ता अस्मै न पुनरददात्सौऽब्रवीदृतमंमीष्व यथां समावच्छ उंपैष्याम्यथं ते पुनर्दास्यामीति स ऋतमांमीत्ता अस्मै पुनरददात्तासारं रोहिणीमेवोपं॥२४॥

ऐत्तं यक्ष्मं आर्च्छ्र्द्राजांनं यक्ष्मं आर्दिति तद्रांजयक्ष्मस्य जन्म यत्पापीयानभंवत्तत्पांपयक्ष्मस्य यज्ञायाभ्यो-ऽविन्दत्तज्ञायेन्यंस्य य एवमेतेषां यक्ष्मांणां जन्म वेद् नैनंमेते यक्ष्मां विन्दन्ति स एता एव नंमस्यन्नुपांधावत्ता अंब्रुवन्वरं वृणामहै समाव्च्छ एव न उपांय इति तस्मां एतम्॥२५॥

आदित्यं चुरुं निरंवपन्तेनैवैनंम्पापाथ्स्रामांदमुश्चन् यः पापयक्ष्मगृहीतः स्यात्तस्मां एतमांदित्यं चुरुं निर्वपेदादित्यानेव स्वेनं भागुधेयेनोपं धावति त एवैनं पापाथ्स्नामाँन्मु अन्त्यमावास्यांयां निर्वपेदमुमेवैनंमाप्यायंमानमन् प्यांययित् नवोनवो भवित् जायंमान् इति पुरोनुवाक्यां भवत्यायुरेवास्मिन्तयां दधाति यमादित्या अर्शुमाँप्याययन्तीति याज्यैवैनंमेतयाँ प्याययित॥२६॥

प्रजापंतिर्देवेभ्योऽन्नाद्यं व्यादिशत्सौऽब्रवीद्यदिमाल्लौंकान्भ्यंति तन्ममांस्दिति तदिमाल्लौंकान्भ्यत्यंरिच्यतेन्द्र राजान्मिन्द्रंमि

स्वराजांन्-ततो वै स इमाल्लाँका र स्रोधादुँ हुत्तित्रिधातौ स्रिधातु त्वय कामयेतान्नादः स्यादिति तस्मा एतं त्रिधातुं निर्विपेदिन्द्रांय राज्ञे पुरोडाशम्॥२७॥

एकांदशकपाल्मिन्द्रांयाधिराजायेन्द्रांय स्वराज्ञेऽयं वा इन्द्रो राजायमिन्द्रोंऽधिराजोंऽसाविन्द्रंः स्वराडिमानेव लोकान्थ्स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित् त एवास्मा अन्नम्प्र यंच्छन्त्यन्नाद एव भंवित् यथां वृथ्सेन् प्रत्तां गां दुह एवमेवेमाल्लौंकान्प्रतान्कामंमन्नाद्यं दुह उत्तानेषुं कृपालेष्विधं श्रयत्ययांतयामत्वाय त्रयंः पुरोडाशां भवन्ति त्रयं इमे लोका एषाल्लौंकानामात्र्या उत्तरउत्तरो ज्यायाँन्भवत्येवमिव हीमे लोकाः समृद्धौ सर्वेषामभिग्मयुत्रवं द्यत्यछंम्बद्कारळ्यँत्यासमन्वाहानिर्दाहाय॥२८॥

पुरोडाश्त्रयृष्यिक्विश्विश्वाद्याः ——[६]
देवासुराः संयंत्ता आस्नतां देवानसुरा अजयन्ते
देवाः पराजिग्याना असुराणां वैश्यमुपायन्तेभ्यं
इन्द्रियं वीर्यमपात्रामृत्तदिन्द्रोऽचायृत्तदन्वपात्रामृत्तदेव्रुधं
नाशंक्रोत्तदंस्मादभ्यधीऽचर्त्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तमेतयाः
सर्वपृष्ठयाऽयाजयृत्तयैवास्मित्रिन्द्रियं वीर्यमदधाद्यः
इन्द्रियकांमः॥२९॥

वीर्यंकामः स्यात्तमेतया सर्वपृष्ठया याजयेदेता एव देवताः स्वेनं भागधेयेनोपं धावति ता एवास्मिन्निन्द्रियं वीर्यं दधित यदिन्द्रांय राथंतराय निर्वपिति यदेवाग्नेस्तेज्ञस्तदेवावं रुन्द्वे यदिन्द्रांय बार्ह्ताय यदेवेन्द्रस्य तेज्ञस्तदेवावं रुन्द्वे यदिन्द्रांय वैरूपाय यदेव संवितुस्तेज्ञस्तत्॥३०॥

पुवावं रुन्द्धे यदिन्द्रांय वैराजाय यदेव धातुस्तेजस्तदेवावं रुन्द्धे यदिन्द्रांय शाक्तराय यदेव मुरुतां तेजस्तदेवावं रुन्द्धे यदिन्द्रांय रैवताय यदेव बृहस्पतेस्तेजस्तदेवावं रुन्द्ध एतावंन्ति वै तेजा रसि तान्येवावं रुन्द्ध उत्तानेषुं कुपालेष्वधिं श्रयत्ययातयामत्वाय द्वादेशकपालः पुरोडाशः॥३१॥

भवति वैश्वदेवत्वायं समन्तम्पर्यवंद्यति समन्तमेवेन्द्रियं वीर्यं यजंमाने दधाति व्यत्यासमन्वाहानिर्दाहायाश्वं ऋषभो वृष्णिर्बस्तः सा दक्षिणा वृषत्वायैतयैव यंजेताभिशस्यमान एताश्चेद्वा अस्य देवता अन्नमदन्त्यदन्त्युंवेवास्यं मनुष्यौः॥३२॥

डुन्द्रियकांमः सिवृतुस्तेज्स्तत्पुंरोडाशोऽष्टात्रि १शच॥७॥॥————[७] रजनो वै कौणेयः ऋतुजितं जानंकिं चक्षुर्वन्यंमयात्तरमां एतामिष्टिं निरंवपदग्नये भ्राजंस्वते पुरोडाशंमष्टाकंपाल ५ सौर्यं चरुमग्रये भ्राजंस्वते पुरोडाशंमष्टाकंपालन्तयैवास्मिश्रक्षुंरव स्यात्तस्मां एतामिष्टिं निर्वपेदग्नये भ्राजंस्वते पुरोडाशंमष्टाकंपाल सौर्यं चरुमग्रये भ्राजंस्वते पुरोडाशंमष्टाकंपालमग्रेवे चक्षुंषा मनुष्यां वि॥३३॥

पश्यन्ति सूर्यस्य देवा अग्निं चैव सूर्यं च स्वेनं भागधेयेनोपं धावति तावेवास्मिश्चक्षुंर्धत्तश्चक्षुंष्मानेव भंवति यदाँग्नेयौ भवंतश्रक्षुंषी एवास्मिन्तत्प्रति दधाति यथ्सौर्यो नासिंकां तेनाभितः सौर्यमाँग्नेयौ भवतस्तस्मांदभितो नासिंकां चक्षुंषी तस्मान्नासिंकया चक्षुंषी विधृंते समानी याँज्यानुवाक्यें भवतः समान १ हि चक्षुः समृद्धा उदु त्यं जातवेदस १ सप्त त्वां हरितो रथें चित्रं देवानामुदंगादनींकमिति पिण्डान्प्र यंच्छिति चक्षुंरेवास्मै प्र यंच्छिति यदेव तस्य तत्॥३४॥

ध्रुवोंऽसि ध्रुवोंऽहर संजातेषुं भूयासं धीर्श्वेतां

वसुविद्धुवोऽसि ध्रुवोऽह संजातेषुं भूयासमुग्रश्चेत्तां वसुविद्भवोऽसि ध्रुवोऽह संजातेषुं भूयासमभिभूश्चेतां वसुविदामनमस्यामनस्य देवा ये संजाताः कुंमाराः समैनस्स्तानहं कामये हृदा ते मां कामयन्ता १ हृदा तान्म आमंनसः कृधि स्वाहार्मनमसि॥३५॥

आमनस्य देवा याः स्त्रियः समनस्ता अहं कामये ह्दा ता मां कामयन्ता हदा ता मु आमनसः कृधि स्वाहां वैश्वदेवी साङ्गहणीं निर्वपद्भामंकामो वैश्वदेवा वै संजाता विश्वांनेव देवान्थ्स्वेनं भागधेयेनोपं धावति त एवास्मै सजातान्प्र यंच्छन्ति ग्राम्यंव भंवति साङ्ग्रहणी भंवति मनोग्रहंणं वै संग्रहंणम्मनं एव संजातानांम्॥३६॥
गृह्णाति ध्रुवोऽसि ध्रुवोऽह संजातेषु भूयासमिति
पिर्धीन्परि दधात्याशिषंमेवैतामा शास्तेऽथो एतदेव सर्व संजातेष्वधि भवति यस्यैवं विदुषं एते पेरिधयः पिरधीयन्त
आमनमस्यामनस्य देवा इति तिस्र आहुंतीर्जुहोत्येतावंन्तो
वै संजाता ये महान्तो ये क्षुंश्लका याः स्त्रियस्तानेवावं रुन्द्वे
त एन्मवंरुद्धा उपं तिष्ठन्ते॥३७॥

स्वाहामंनमसि सजातानारं रुन्छे पश्चं चारा॥————[९]
यत्रवमैत्तत्रवंनीतमभवद्यदसंपत्तथ्सपिरंभवद्यदधियत

यत्रवमैत्तत्रवंनीतमभव्द्यदसंप्त्रथ्सपिरंभव्द्यदिध्रियत् तद्भृतमंभवदिश्वनौः प्राणोऽसि तस्यं ते दत्तां ययौः प्राणोऽसि स्वाहेन्द्रंस्य प्राणोऽसि तस्यं ते ददातु यस्यं प्राणोऽसि स्वाहां मित्रावरुणयोः प्राणोऽसि तस्यं ते दत्तां ययौः प्राणोऽसि स्वाहा विश्वंषां देवानां प्राणोऽसि॥३८॥

तस्यं ते ददतु येषां प्राणोऽसि स्वाहां घृतस्य धारांममृतंस्य पन्थामिन्द्रंण दत्ताम्प्रयंताम्मरुद्धिः। तत्त्वा विष्णुः पर्यपश्यत्तत्त्वेडा गव्यैरंयत्। पावमानेनं त्वा स्तोमेन गायत्रस्यं वर्तन्योपा शोर्वीर्येण देवस्त्वां सिव्तोथ्सृंजतु जीवातंवे जीवनस्यायै बृहद्रथन्त्रयौस्त्वा स्तोमेन त्रिष्टुभों वर्तन्या शुक्रस्यं वीर्येण देवस्त्वां सवितोत्॥३९॥

मृज्तु जीवातंवे जीवनस्यायां अग्नेस्त्वा मात्रया जगंत्ये वर्तन्याग्रंयणस्यं वीर्येण देवस्त्वां सवितोथ्सृंजतु जीवातंवे जीवनस्यायां इममंग्न आयुंषे वर्चसे कृधि प्रिय॰ रेतों वरुण सोम राजन्न। मातेवाँस्मा अदिते शर्म यच्छ विश्वे देवा जरंदष्टिर्यथासंत्। अग्निरायुंष्मान्थ्स वनस्पतिंभिरायुंष्मान्तेन त्वायुंषायुंष्मन्तं करोमि सोम आयुंष्मान्थ्स ओषंधीभिर्यज्ञ आयुंष्मान्थ्स दक्षिणाभिर्ब्रह्मायुंष्मत्तद्वाँह्मणैरायुंष्मदेवा आयुंष्मन्तस्तें ऽमृतेंन पितर आयुंष्मन्तस्ते स्वधयायुंष्मन्तस्तेन त्वायुषायुंष्मन्तं करोमि॥४०॥

विश्वेषां देवानां प्राणोऽसि त्रिष्टुभो वर्तन्या शुक्रस्यं वीर्येण देवस्त्वां सिवतोत्सोम् .

आर्युष्मान्पश्चंवि १ शतिश्च॥ 10॥॥————[१०]

अग्निं वा एतस्य शरीरं गच्छति सोम् रसो वर्रुण एनं वरुणपाशेनं गृह्णाति सरस्वतीं वागुग्नाविष्णू आत्मा यस्य ज्योगामयंति यो ज्योगांमयावी स्याद्यो निष्क्रीणाति सोमाद्रसम्॥४१॥

वारुणेनैवैनं वरुणपाशान्मंश्चिति सारस्वतेन वाचं

दधात्यग्निः सर्वा देवता विष्णुर्यज्ञो देवतांभिश्चैवैनं

यज्ञेनं च भिषज्यत्युत यदीतासुर्भवंति जीवंत्येव

यज्ञवमैत्तन्नवंनीतमभवदित्याज्यमवेंक्षते रूपमेवास्यैतन्मंहिमानं

व्याचंष्टेऽश्विनौः प्राणोऽसीत्यांहाश्विनौ व देवानांम्॥४२॥

वां कामयेंत सर्वमायंरियामिति तस्मां एतामिष्टिं

निर्वपेदाग्नेयमष्टाकंपाल १ सौम्यं चरुं वारुणं दर्शकपाल १

सारस्वतं चरुमांग्रावैष्णवमेकांदशकपालमग्नेरेवास्य शरींरं

भिषजौ ताभ्यांमेवास्में भेषजं कंरोतीन्द्रंस्य प्राणीं-ऽसीत्यांहेन्द्रियमेवास्मिन्नेतेनं दधाति मित्रावरुणयोः प्राणोंऽसीत्यांह प्राणापानावेवास्मिन्नेतेनं दधाति विश्वेषां देवानां प्राणोंऽसीत्यांह वीर्यमेवास्मिन्नेतेनं दधाति घृतस्य धारांममृतंस्य पन्थामित्यांह यथायजुरेवेतत्पांवमानेनं त्वा स्तोमेनेतिं॥४३॥ आह प्राणमेवास्मिन्नेतेनं दधाति बृहद्रथन्तरयोंस्त्वा

आह् प्राणमेवास्मिन्नेतेनं दधाति बृहद्रथन्तरयौंस्त्वा स्तोमेनेत्याहौजं पुवास्मिन्नेतेनं दधात्यग्नेस्त्वा मात्रयेत्यांहात्मानंग दधात्यृत्विजः पर्यांहुर्यावंन्त एवर्त्विज्स्त एनिम्भषज्यन्ति ब्रह्मणो हस्तंमन्वारभ्य पर्यांहुरेक्धेव यजंमान् आयुंर्दधित यदेव तस्य तिद्धरंण्यात्॥४४॥

घृतं निष्पिंबत्यायुर्वे घृतम्मृत् हिरंण्यम्मृतांदेवायुर्निष्पिंबति श्तमांनम्भवति श्तायुः पुरुषः श्तेन्द्रिय आयुंष्येवेन्द्रिये प्रति तिष्ठत्यथो खलु यावंतीः समां एष्यन्मन्येत् तावंन्मानः स्याथ्समृंद्धा इममंग्र आयुंषे वर्चसे कृधीत्याहायुरेवास्मिन्वर्चो दधाति विश्वं देवा जरंदष्टिर्यथास्वित जरंदष्टिर्मेवेनं करोत्यग्निरायुंष्मानिति हस्तं गृह्णात्येते व देवा आयुंष्मन्तस्त एवास्मिन्नायुंदधित् सर्वमायुरित॥४५॥

रसं देवाना्ड् स्तोमेनेति हिरंण्यादस्विति द्वाविरंशितश्च॥11॥॥———[११]
प्रजापंतिर्वरुणायाश्चमनयत्स स्वां देवतांमार्च्छ्त्स
पर्यदीर्यत् स एतं वांरुणं चतुंष्कपालमपश्यत्तं निरंवपृत्ततो
व स वंरुणपाशादंमुच्यत् वरुणो वा एतं गृह्णाति
योऽश्वं प्रतिगृह्णाति यावतोऽश्वांन्प्रतिगृह्णीयात्तावंतो
वारुणाश्चतुंष्कपालान्निर्वपेद्वरुणमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं

धावति स एवेनं वरुणपाशान्मुंश्चति॥४६॥

चतुंष्कपाला भवन्ति चतुंष्पाद्धश्वः समृद्धा एकमितिरिक्तं निर्वपृद्धमेव प्रतिग्राही भवति यं वा नाध्येति तस्मादेव वरुणपाशान्मुंच्यते यद्यपंरं प्रतिग्राही स्याथ्सौर्यमेकंकपालमनु निर्वपेदमुमेवादित्यमुंचारं कुंरुतेऽपोऽवभृथमवैत्यप्सु वै वरुणः साक्षादेव वरुणमवं यजतेऽपोन्त्रीयं च्रुम्पुन्रेत्य निर्वपेदप्सुयोनिर्वा अश्वः स्वामेवैनं योनिं गमयति स एन॰ शान्त उपं तिष्ठते॥४७॥

मुश्रुति चुरु सप्तदंश च॥12॥॥—————[१२

या वांमिन्द्रावरुणा यत्व्यां त्नूस्तयेममश्हंसो मुश्चतं या वांमिन्द्रावरुणा सहस्यां रक्षस्यां तेज्ञस्यां त्नूस्तयेममश्हंसो मुश्चतं यो वांमिन्द्रावरुणावृग्गौ स्नाम्स्तं वांमेतेनावं यजे यो वांमिन्द्रावरुणा द्विपाथ्सुं पृशुषु चतुंष्पाथ्सु गोष्ठे गृहेष्वप्स्वोषंधीषु वन्स्पतिषु स्नाम्स्तं वांमेतेनावं यज् इन्द्रो वा पृतस्यं॥४८॥

इन्द्रियेणापं क्रामित वर्रण एनं वरुणपाशेनं गृह्णाति यः पाप्मनां गृहीतो भवंति यः पाप्मनां गृहीतः स्यात्तस्मां प्तामैंन्द्रावरुणीम्पंयस्यां निर्वपेदिन्द्रं प्वास्मिन्निन्द्रियं देधाति वरुण एनं वरुणपाशान्मुंश्चिति पयस्यां भवति पयो हि वा प्तस्मांदपुक्रामृत्यथैष पाप्मनां गृहीतो यत्पंयस्यां भवति पयं प्वास्मिन्तयां दधाति पयस्यांयाम्॥४९॥

पुरोडाश्मवं दधात्यात्मन्वन्तंमेवेनं करोत्यथीं आयतंनवन्तमेव चंतुर्धा व्यूहित दिश्वेव प्रति तिष्ठति पुनः समूहित दिग्भ्य एवास्मै भेषजं करोति समूह्यावं द्यति यथाविद्धं निष्कृन्तिते ताहगेव तद्यो वांमिन्द्रावरुणावृग्नौ सामस्तं वांमेतेनावं यज इत्यांह दुरिष्ट्या एवेनंम्पाति यो वांमिन्द्रावरुणा द्विपार्थ्सु पृशुषु स्नामस्तं वांमेतेनावं यज् इत्यांहैतावंतीर्वा आप ओषंधयो वनस्पत्यः प्रजाः पृशवं उपजीवनीयास्ता एवास्मै वरुणपाशान्मुंश्चित॥५०॥

पुतस्यं पयुस्यांयाम्पाति षड्विरंशतिश्च॥13॥॥———[१३]

स प्रंत्वित्र काव्येन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रं नरः। त्वं नः सोम विश्वतो रक्षां राजन्नघायतः। न रिष्येत्त्वावंतः सखाः। या ते धामानि दिवि या पृथिव्यां या पर्वतेष्वोषंधीष्वप्सु। तेभिनी विश्वैः सुमना अहेडन्नाजैन्थ्सोम् प्रति ह्व्या गृंभाय। अग्नीषोमा सर्वेदसा सहूती वनतं गिरंः। सं देवत्रा बंभूवथुः। युवम्॥५१॥

णुतानि दिवि रोचनान्यग्निश्चं सोम् सर्ऋतू अधत्तम्। युव स् सिन्धू रं रिभशंस्तेरवद्यादग्नीषोमावमुंश्चतं गृभीतान्। अग्नीषोमाविम स् मं शृणुतं वृषणा हवम्। प्रति सूक्तानि हर्यतम्भवंतं दाशुषे मयः। आन्यं दिवो मांतिरश्चां जभारामंश्नादन्यम्परि श्येनो अद्रैः। अग्नीषोमा ब्रह्मणा वावृधानोरुं यज्ञायं चऋथुरु लोकम्। अग्नीषोमा ह्विषः प्रस्थितस्य वीतम्॥५२॥

हर्यतं वृषणा जुषेथांम्। सुशर्माणा स्ववंसा हि भूतमथां धत्तं यजंमानाय शं योः। आ प्यांयस्व सं तें। गुणानां त्वा गुणपंति र हवामहे कविं केवीनामुंपमश्रंवस्तमम्। ज्येष्ठराजं ब्रह्मणां ब्रह्मणस्पत् आ नः शृण्वन्नूतिभिः सीद् सादंनम्। स इज्जनेन स विशा स जन्मना स पुत्रैर्वाजंम्भरते धना नृभिः। देवानां यः पितरंमाविवांसित॥५३॥

श्रुद्धामंना हुविषा ब्रह्मंणुस्पतिम्। स सुष्टुभा स ऋक्वंता गुणेनं वुल १ रुरोज फलिग १ रवेण। बृहुस्पतिरुस्रियां हव्यसूदः किनेऋदुद्वावंशती्रुदांजत्। मरुतो यद्धं वो दिवो या वः शर्म। अर्यमा यांति वृष्भस्तुविष्मान्दाता वसूनाम्पुरुहूतो अर्हन्न्। सहस्राक्षो गौत्रभिद्वज्रंबाहुर्स्मास् देवो द्रविणं दधातु। ये तैंऽर्यमन्बहवों देवयानाः पन्थानः॥५४॥

राजन्दिव आचरंन्ति। तेभिनी देव मिह शर्म यच्छ शं न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे। बुध्रादग्रमिक्निरोभिर्गृणानो वि पर्वतस्य दृश्हितान्यैरत्। रुजद्रोधाश्सि कृतिमाण्येषाश् सोमस्य ता मद् इन्द्रंश्चकार। बुध्रादग्रेण वि मिमाय मानैवंश्रेण खान्यंतृणन्नदीनाम्। वृथांसृजत्पृथिभिर्दीर्घयाथैः सोमस्य ता मद् इन्द्रंश्चकार॥५॥

प्र यो ज्ज्ञे विद्वाः अस्य बन्धुं विश्वांनि देवो जिनेमा विवक्ति। ब्रह्म ब्रह्मण् उज्जंभार् मध्यांन्नीचादुचा स्वधयाभि प्र तंस्थो। महान्मही अस्तभायद्वि जातो द्याः सद्म पार्थिवं च् रजंः। स बुध्नादाष्ट जनुषाभ्यग्रम्बृह्स्पतिंदेवता यस्यं सम्राट्। बुध्नाद्यो अग्रंमभ्यर्त्योजंसा बृह्स्पतिमा विवासन्ति देवाः। भिनद्वलं वि पुरो दर्दरीति किनिक्रद्थ्सुवंरुपो जिंगाय॥५६॥

युवं वीतमा विवासिति पन्थांनी दीर्घयाथैः सोमंस्य ता मद इन्द्रंश्चकार देवा नवं

च॥14॥॥—————[१४]

देवा मंनुष्यां देवासुरा अंब्रुवन्देवासुरास्तेषाँङ्गायत्री प्रजापंतिस्ता यत्राग्रे गोभिंश्चित्रयां मारुतन्देवां वसव्या अग्ने मारुतिमिति देवां वसव्या देवाः शर्मण्यास्त्वष्टां हृतपुंत्रो देवा वै रांजन्यान्नवीनवश्चतुंर्दश॥14॥ देवा मंनुष्याः प्रजां पृशून्देवां वसव्याः परिद्ध्यादिदमस्म्युष्टाचंत्वारि १ शत्॥48॥ देवा मंनुष्यां मादयध्वम्॥॥————[१५]

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

 ${\sf GitHub: \ http://stotrasamhita.github.io \ | \ http://github.com/stotrasamhita}$

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/